

U 2V

899-962-1/05

ჩ-20

წელიწადი მისამართი

კომუნისტური პარტია, შვიდი თელი

284
1926

საქართველო

10
თებერი
1926

№ 30

კრისტევი, 1 იანვარი, 1926 წელი.

№ 30

1
1881
H

საბჭოთავი კავშირის
გამომცემი

მისი უდიდესი მემკვიდრე კრისტევი სრულიად რუსეთისა.

(სა კარკატრა დაბადელი იყო 1905 წ. „საქართველო“-ს № 2-ში).

ჩვენი სახალწლო პარტანგარიზი

საქართველო
გეოგრაფიული

„მტკიცე, აქტიური ბალანსით მიიღებართ წინ!“

პარტკრილობაზე ცეკას ანგარიშებიდან.

I.

...და გადაფურცლებთ ანგარიშები.
(ო, ეს არ ვახლავთ უფიქრო ბებიას)
და ავეცანით: ერთ წელშიაღწი
კომპარტას რა უკეთებია!

შემოხავალი: გახრდა პარტიის
როგორაც რბიკვით, ისე თვისებით:
—კომპაგვიწილი მოძრაიე თანებით
და პიონერულ ანარიცხებით!

საქმიანობა ცხოველყოფილი,
ნება—ფოლადზე დღეს უაგრესი.
მრავალი წვრილი ქაზნები სოფელად,
ხოლო ტფილისში—ღიდი ზაქსი!

წარსულის ბნელი ელექტრომ მოსპო,
გამონათება შუქმა იჩინა,
ახლო ხანში კი—ელექტროს სხივით
ყოველი კუთხე მოივინები!

გლებებს საცხებით იეცათ მიწა,
მემაჟღერებს კი—პირით ჩილა!
სწორედ ამიტომ წუწუნებს ბერი.
ქვეყნის ნეტარობი—ღიდი ზაქსი!

მართალი არის—წუხაკი მტერი
ჩვენს დანარჩევაზე ბერი კორებს ა-ხებს,
მაგრამ თვლა არ აქვს ნაშენ-აღდგენ-
ნისს,
ჩვენგან გაყვანილ სოფლებში არხებს.

როდესაც ხედვას დარიბი გლები
სოფლად ნაკეთებ გზებსა და ხალებს—
პირადვარს არ იწერს, მაგრამ გულ-
წრფელად
ხელისუფლებას თვისას აღიდებს!

კარგა საგრანობლად დეტყო ვახრდა
ფობრიკა-ქარხნის მუშათა ხელუფას:
—სწორედ ამიტომ დანიანებ მტრები
და არ იზღიან უქიბილი ყვეს!

სწავლის სტრეილი მუშა და გლებში
დღეს იზომო დიდი, იმოტოლა,
—მასწავლებლები, რომ იყენ უწინ
იძღვნი ენლა ჩვენში სკოლა.

აქა-იქ რჩეილ მენშევიცხასაც
უქანასწილი მოაკლდათ ხალა:
—თერთმეტე ათასის ჩვენთან გად-
მოსვლაში
ნოეს დავთრები მთლად აუხალა!

საქართველოში დღეს მენშევიტურს
აღარ აქვთ ზინა სტუარებს და
მდგაუტურს:
—ან სუფთა სადგომს სამუჭობისის
სიმარალე მათი არ აბინძურებს.

მთი საზღვარ-გაბრთ გადაიტანეს
დონკიხოტური თავისი გამოლა.
—ბედმა უზანებდმა უმბო ხალხი
საზღვარის იქით გადაისროლ!

როგორც ველოდით—დღეს მენშე-
ვიზში
გამოღდა მართლაც სრულიად უფვლო:
—სწორედ ამიტომ სულის შეტერვას
კომუნისმისის მან ვირ გაუპო!

სოკიალიზმის მაღალ მწვერვალებს
ეუხლოვდებით მიყენ მაღალი!
აი, ეს არის ჩვენი პარტიის
აქტივი, ანუ შემოხავალი!

II.

ენლა გსურთ აღმათ ისიც გაიგათ
და გააფლათ იმასაც თვლი:
—თუ რა ციუბრენი გამობატულა
ჩვენი პასივი და გახავალი!

წიელი ცოცხით ვფიცილი ყოველგან
მიწეი ორფხთა ბინებს და თაღლებს:
—პაწლუამოკრულ მემამულესთან
ღღღღღუბიც ბიხრეც თავს მიახანალებს!

მუშის და გლები ამ ყოველ მტრებს
აწ ჩვენი რისკის დეცათ ელდა:
—ბერეგა თაფლები ამ ორფხთაგან
თითქმის საფიქრით დაცაოვირდა!

ქარაბა წაილი საქურთხის საქენ,
მას უქან გაჰყვა ცხობილი „დრამა“:
—ღღღღღ-ღღღღღ-ღღღღღ სულის ცხოვნებით
ჩვენში ვერაფერ ვეღარ მოკრანბ!

გაქურებს ფერდები გამოუქაბა
—„სწორედ რის“ ძიმი „სახალიდა“:
—ხოლო გული კი... ეშმაკის ნაცვლად
მსხვერპლად იჩირთვა გადასახადა.

მენშევიკთაგან ვინც დარჩა კიდევ—
ისიც იმსხვერპლა „უმამინდობაში“:
—ასე ყოფილა ბუდი ამ ხალხის
თუმც გეფიცები „მწყენია“—ძმობაში!

გარდაიხწყვა ჩვენგან სიპერიც,
კარგა გაფუდა ცხოვრება მტერი,
მძიმი კურტანიე შეღამაზუს
საქეულიაქისი უძღვნი ვირი!

„სამწუხარია“—მაგრამ რას იზამთ?
—კანონის მაგარი კნია ხელი:
და დაუნდობლათ მიჰყავს ციხეში
ბერი მეფაშუ და გაწვლანგველი.

III.

ბერი რამა კვლავ საზრუნავი,
სინამდვილის წინ არ ეხუტებით თა-
ლბა,
მაგრამ ხალი და მტკიცე ნაბიჯით
მაღლე მივადწევთ ლტოლვის ნწ ე-
რვადობს!

უჩარბია.

„სოცხალი ეკლესია“

— ვილაც კი მოგა დღეს მაინც როგორც ახალსა წელსაო! დამპატიუებენ ვაფდლები და ვავიმართავ წელსაო—
ახე ფიქრობდა ბათლომე ხაუდრისკენ მიმავალია. გაძლომის ხიხარულით განავანსათ იყო მიფარალია.

შევიდა... ლოცვა დაიწყო... მაგრამ არავინ არ მოდის. თურმე ხუცველა მომხრება ახალი წესის და „მოღის“.
გაბრაზებული ბათლომე ეკლესიიდან გამოდის, ზარებს რეკს მთელი ძაღლონით, მაგრამ არავინ არ მოდის.
ხედავს, რომ ხალხი იქ მიდის სადაც კლუბი და თეატრია... არავის არ ჰქონებია „მამა“ ბათლომეს ხათრია.
„პურუათვის“ ორჯერ არ რეკენ, ეს კაცი კი რეკს ახდენსა... ნუ თუ ამისი სიციფდე ცრემლს არვის აღარ ადენსა?!

ს ა ა ხ ა ლ ზ ლ ო გ ო ზ ი ნ ა ე ი

საზოგადოება „შმოა“-ს

ქალაქის აღმასკომს

დანიშნულება „შმოა“-სი როგორც ვადლოვეცის ორია: —მოპოს არ ცოლიდა-საქმისა და მკონარობის შმორია.

—ცაცი წაიქცხ. რისი ბრალია: კაცია კოპული თუ... ქუზა სტუკა?

კოოპერაციას

—შუ მანია, გვრიტინია. აწილია, ბაწილია: სთქვიით:—ლენინიზმს და თქვენ შორის

დღურუჯველებს

ნეტავი რადე შექცია, დღურუჯათ გადაშექცია. დღურუჯის ენა მასწავლია, რუსთაველს შემომამეცია, მაშინ იენება გამეგო: —ყველა ლომი თუ... არჩეია!

ფუტურისტებს

მოილოგინა შიფარემა. ვაფი ეყოლა მხესაცო. —იჰე, ეგ რაფე იენება? —რატომ არ გვერა შე კაცო!

დადაბიტებს

სიითი... სუუუ...
ლდეე... ლდეე...
სსს... უუუ!
ქართულ აბრებს იწერება: „ოტგარუზგოსტორგ“
იკითხება: „ავი კუყისავანი“
ჩიოსხანთა ორდენს მოლამ სთქვი: —ჩიოს.ს მასპინდლობენო!
ქეკეანმა ასე დისძინა: —თუ კაცი თვითონ არ არის... ცუდია ჩიოსის ჩაქმია!

ემიგრანტ — მენ შედეკებს „აქაც მყარალი ხალხი იყო, იქ ნათელი დაადგესა!“

კვლავ რამდენი მანძილია? ზაკენივას აქაც, იქაც, ფიგარო ხარ რუსთაველის პროსპექტისა: —რომ მრალდება „ატლეუბი“, ხომ არ იკლბს ამით ქისა?

ემიგრანტ „ეროვნულებს“

ნიკოლოზ ნიკოლოზისძე კვლავ მოვილია სოფელსა, კირილე ჰოცინის კედლის სათვალე უქვს რომელსა.

ფედერალისტებს

სისიკო, სისო, სიონი სამსონზე დაკერებული: —ორი კაცისგან შესდგება ეს საულხოო კრებული!

კახეთის რკინის გზას
ნათქვამია:—შორს მოუარე, თე-
ლაგში დაუშვარალი მიდიო.“

ქალაქ ქუთაისს

რა ვქნა ჩემო ქუთაისო,
საეარლო და სამაისო,
—ხარბათ ხერგავე სვირის ღვი-
ნოს

მუცელი კი არ გაგივისო
ბათუმს

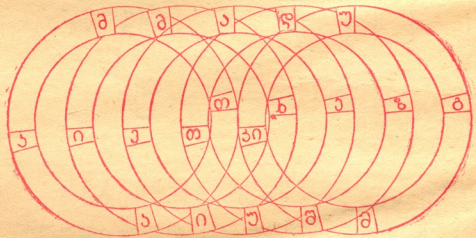
ბოროტება შევიოტო
ბათუქშია ორი განი,
ემატება რეიტორია.“
და პუდრები რლორიგანი.“

ფოთს

ქალაქია ქველმოიქმედი,
ღირსი არის მარულა ქების:
ყოველ ღამე უფოსო—
კონცერტები მზავიების!

ხულ ემღერი, ვმღერი.

**ვისაც გინდათ უფასოთ
მუშა და ტარტაროზი
სამი თვით**

აქ არის ხულ ზუთი რგოლი.

1 — რგოლზე სათითაოთ არის ოთხ-ოთხი ასო.

2 — რგოლზე არის ზუთი ა ზ.

გამოხაცნობია შემდე გია:

უნდა დააწყეთ ეს რგოლები თავ-თავისი ასოებით ერთ-ერთმანეთზე ისე, როგორც ხურათშია ნაჩვენები.

ამასთანავე ეცადეთ რგოლების რკი ისე შესცვალოთ, რომ წაიკითხებოდეს ოთხი ზიტყვა, რომლებიც შეიცავს ერთ ლ-“უნუნგ. პირველ ხულ გამოცნობის მიუცემა გაზეთი „მუშა“ და „ტარტაროზი.“ უ ვასოთ ხამი თვის განმავლობაში.

იმის გამოხარკვევათ თუ ვინ როდის გამოიცნო ამოცანა, რედაქცია იხელმძღვანელებს წერილების კონკრეტზე დახმულ ფოსტის ბეჭედიო.

ახალ ყველას თანამოყრდინი

ახე, ისმინეთ!

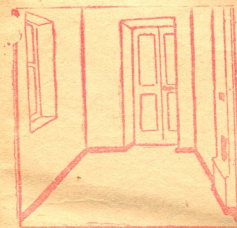

ურეკენ!

სადგურ ნეთელღში ამ ზარით ორჯელ მატარებელს ურეკენ, ხოლო ოცდერ მეორე გააყოფილების უფროსს, რომ ზისამსახურეთა შტატი ვადისახალისებელი და ვასადიდებელია, მაგრამ... მეორე ასეთი უფროსს უფროსს რეკენ, ხოლო არ იცის სად რეკენ! იქიება რეკისსა-შვა-თეველამ ჩამორეკოს უფროსდებობის მტვერი მეორე განყოფილების უფროსს!

მერ ვანზე დაკარგულიყი

ღიდი ხანია ასეთ პატარა ბინას ეძებენ სადგ. შორაბნის მუშა-მოსამსახურენი. საპარიკმახეროსათეს, მაგრამ ვერ მიადგენს. აღმინიატროიცის მიაჯანეს, მაგრამ შესრულება ვერ ნახეს.

იუმბილეს უცდიან.

8

მუშათა უზენის ახლო, რეწელი-წადია დაარსდა „ახალი მახარი“, მა-

გრამ დღემღი უფროსდებობით არის მიტოვებული-გაუვალი ტლაპოსდგას.

— არ ვეშვებმა?

— არაფერი. ვიტყვით ჩვენ, — სადაც რეა წელიწადი იცადეს, ორიც შოცაონ და ათი ელი გახდება... ოქტომბრის გასამბოუმიდან, რომელიც უკაიზ გაასს გაუყვებებს „ახალი მახარის“ მიმართ გა ოჩინილ უსაკმეურობას!

ვაკისუზნელი.

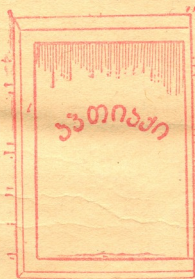
ვის რა ჭამს.

საგნები, რომლებიც ზოგერთ მუშას ეძლევა სპეტანისამოსის გასაწმენდათ, მაგრამ საპონს დისახალიყები „კამინ“, სპეტანისამოსს წყერი ჭამს, ხოლო ჩოთიკი ობისავანია გასაწმენდი.

დ. დ. ძ. ვ.

კიდევ ერთი...

აელაბარში, რომ კიდევ ერთი ასეთი აფოიპი გახსნან, აელაბარის, არსენის და ნეთელღის დასტეული მუშა-მოსამსახურენი, მართლაც დასტეული იქნებიან თავის დროზე წაღლის მიღებით.

ე. წ.

მელია კუდიგაქელია.

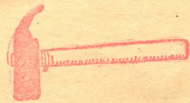
უფუშვიგობასთან ბრძოლის მიზნით შრომის კომისარიატმა ელისამბიდის ქუჩაზე გახსნა სასადლო № 2.

ამ სასადლოში გაიმეგრა მელა მაკედონსკი ჯერ გამეტ შეძერა და მემდგ... პატრონათ!

ყოველ შეთხვევებში ამ მელის ხეწელი ფართო უნახავს, მაგრამ ვითუ ისიც მონახოს... მუშათა და გლეხთა ინსპექციამ!

შვიდი თანამშრომელი.

ბინას ეძებს, იქნებ მოუნახოს!

ყოველ ღამ ამ ჩაქუჩით ურაკუნებს სახლის პატრონი ოსებ გვეტაქე მისკოვის ქ. № 18 თავის მდგურებს და უშლის მათ ძილს, რომ აიბოლოს მდგურები დასტოვან მი ი სახლი. იქნებ ერთხელ ვეკარმა გვეტაქემ ამ ჩაქუჩით... სატუალოს კარებსაც დაუარკუნოს, დაწმუქებულს ვართ მას კარს გაუღებენ და ბინასც დაუტლიან.

შურაღული.

რ ო ზ ო რ ბ ა ი ბ ო ?-მა

ჰელთა შორის მუშაობა.

სურათები ნახშირით

— ხალხო, კრება! ამისაკომი გვიძახის! დაუარა სოფელს ბოლიციონერმა.

გუფუნებს ხალხი ვინ რას ლაპარაკობს და ვინ რას.

— ხალხო, დაუწარდით, დამიჯდეთ ყური! ყვირის თამაშისკომის თავმჯდომარე, როგელსაც გვერდით მდგელი ამოდგოაია.

— რაშია საქმე, რათ მოგიყვებით? კითხულობს ზოგიერთი—ხალხიდან.

— ახსნაგებო, მამა ონოფრე უმაღლეს მთავრობაში ყოფილა. მთავრობა დასურწმუნებია, რომ ეკლესია ძალიან დაკეტეს, თორემ ჩვენში მორწმუნე ბევრია. იქნებ მე ვსცდეთ ოდი, ეხლა კი თქვენ გეკითხებით: თამამათ თქვით—რომელია მორწმუნე და ვის სურს ეკლესია?

— არ გვეს-ს, არ გვინდა! ერთხელ შესძახეს სოფელსა.

— მამა და შვილო, თქვენ ეშმაკი შეგჯდომათ. ვეჯობთ ეშმაკისაყან! მიიართა ხალხს ახლა თვით მამა ონოფრემ.

— ჩვენ ჯეც ვიპყრით ეშაკისაყან და შენს რომ მის გვევბოროდუქან, კარგი იქნება!—წამოძახა ერთმა გულმა.

— სწორია, სწორი! დაადასტურა წამოძახილი კრებამ.

— მამა და შვილო, ღწერთი ყველის ხელდას! განავრძო ონოფრემ.

— მერე, რატო შენი გაიმძვრობა ვერ დინახა? ჰკითხა ვიღაცამ.

— შვილებო, ღმერთი ყველგან არის! დიწყო ისეც ონოფრემ.

— შენთან კი ერთხელ სტურბათაც არ ყოფილა. ისე უღმერთოდ გვიბოზდი ტყავს! ნახევრად მუქარის კილოთი წარმოატევა ერთმა ოხუცმა გუნმა.

— შვილებო, თქვენზეა ნათქვამი სახარებაში მაცხოვრის შესახებ:—სულიელში იყო, დასაფლვი მის მიერ შეიტვი, და სოჯელ იფი ვერ იცნო!

— ეიცანით, როგორ არ ეიცანით ღვღლო! ერთხელად წამოიხაზა რამოდენივე გულსა.

— მერე, რით გათხატეთ თქვენი ცნობა?—ცოტა არ იყოს იმედ ანთ შეეკითხა ონოფრე.

— რით გათხატეთ? რითა და ჩვენს პატივით. ხომ გაგაპანდურეთ? აწრად გინდა, წადი და აჯაფი წაყუმევა ჩვენ დაავიტყვე, ხლოდ ჩენი ცხობდა შენ წადიე სიციქოს!—ერთხელად შესძახა ვაფთიერებულ ონოფრეს ხალხმა.

— მამ, თქვენ შორის ღმერთი აბრვის უფარს!

— როგორ არავ და სავა კაცმა აუხსნა ონოფრეს სიკარგული.

— ვინ აოიან, ვინა?—ღიწტერესდა კობო.

— გაამოიკვა:—ორი ადვლობრივი მიკითხე ყოველიყო და ერთიც მიწა-ჩამართ ეფლი მემამულე.

— ასეთი მრეველი ონოფრესთვის დაგვიმოცნია! ტყუილა კი არაა ნათქვამი:—როგორიც ღვღლო, ისეთი

მრეველი!—მხიარული წარმოსთქვა ერთმა.

ერეყენული

— მამ თქვენს კარგულს მოგვცემთ, არ შეინახათ? ამოიხიეთი იკითხა ონოფრემ.

— როგო არა, თითო კოდ ჰუ-ს მოვარბივეთ, ოღონდ.. მოგვზორი და შენი საკაციაი მრეველი თან გაიყოლე! ვაიბხ-ნჯა ზოგიერთმა.

ონოფრეს (ხვირი ცარილ სიგურე) მი ჩაოქოდა, ხლო იმდღი ორი მიკითხისა და ერთი ყოფილი მემბტონის ბარაქას დასარბილებია.

მამა ონოფრე: იოვის დაარეკია. დაიწყო წიგე.

უხატროხო ეკლესიის სიცილიერე დაბატონებია

ბოხი ხ ით იწ-ეებს წიგეას ოსაოფრე. ხაწვრილობს დიაკონი უქმელადე, მხოლოდ მნათეს თავი ეც-ე იის შეთურებულ თაღს გაჯონბო.

იწყებს ონოფრე:

— ჭოხეულ არს ღერტი ჩვენის!

— უღმერთო კეწ-რომ: ღღე! იკემელით არაა ნაჟუიხი! რამაწაოლა, რით გაიფერებს დიაკონი უქმელადე. ნაშითა ღვთისათი და სარწმუნობით სოჯდით!

— ბალმეიერებოთათა უდიდარი და უწრმუნო ხალი მვერეთ მოსვლას დროსი არაა ი კვლავ მწარი დიკრები ა ათიონებენ სოჯლის დიაკონა.

— რაე თუ შენ ხაჟ კაცო თიფარე! ვაგაბობის ონოფრე.

— ში არ ვიცი ვინ უფარს ი დალოჯეს, მაწამ დიკენეი რომ ძეულებია—ამას ჩემი კუგეცი ამოწმებს!

— არ ევაება ფიქრებს დიაკონი.

— შიწყებს ერთი ღმერთი! იძახს ონოფრე.

— მამაო, ღმე თი კაოგია, იე იკევე მის მადლს, მაწარა საქ ელცი რათ დაეაფუ დით—ღვილიცო მიაი სახ ლო!—წაროდ ამოიყენესხე დიაკონი უქმელადე და ხაწვრად შეწინებული კი ოთხე მიმბრთავს მამა ონოფრეს.

— კთავიეველნო ვაგნევიანი! დილირილა ვაწმარბსტლმა ონოფრემ.

— მავითახა იოლი ჩემთეი. ნეტვა ვაძეომა იყოს! სახე გაბრწყინებულათ ჩაილაკინა კაც დიაკონმა უქმელადე და არხიანთა გაუღვა გესა.

სდუმდა ცარიელი ეკლესია.

სდუმდა მამა ონოფრეც, რომელსაც სა მაცოდლიანი მრეველი დიდ ხინია დიკარგოდა და ეხლა დიაკონი ეგვიღებ უგულდა.

ქალაქ ოზურგეთში ვერაგულად მოსვრის და შემად დაბაჰს კმაღის-კველი ასწლოვანი

ც ა ს კ ვ ი,

რომლის მოჭრამ დიდი აურ-ზაური გამოიწვია ადგილობრივ მცხოვრებთა შორის

წ ა ი ვ შ რ ტ ვ ე ბ ი

პირველი:—რა განსხვავებანი მგონავდებოდა და ფულს შორის?
 მეორე:—ერთი ფლანგავს, მეორე იფლანგება!
 პირველი:—რა კავშირია?
 მეორე:—ფული აჯენს, გამულანგველი ჯდება!

პირველი:—მოსენებაზე იყავი?
 მეორე:—ეცავი?
 პირველი:—რა წამოიღე?
 მეორე:—რის წამოღებაც შეიძლება!
 პირველი:—მინი?
 მეორე:—თავი!
 პირველი:—დიდი ბარაქტი წამოსულ ხარ, შენ თავს გეფიცები!

ვ რ თ ი

ნახუტურს—ფოთის უბანსა, ჩვენი ქალაქის მშენებანს, სადაც რომ კული მიაწყდა კონკისა გზისა შენებანს...
 სადაც რომ გერა მიზო მიძლარი არის თუ ში, პირში ნერწყვისგან გამწრალი საკურთხის შოლოდნში...
 სადაც ამბაკო ტირილით ციებისგან წვალებულს აგზანის საიჭიოში ხან ცოცხალს, ხან მიცვალებულს...

სადაც ცემითა სოფიომ რიბალს ჩაუმტვრია კბილები...
 სიყრალესა დღივთა უწამებს ვაფიშელები...

სადაც სონია ამ წულში მეტრეგერ გულში გათხოვდა...
 თითი შეიღებო მზითვად ჰყავს, მტის ზომ არავინ მოსთხოვდა.
 სადაც გლუკომის კრუპაზე საიხის დასემენ ახალსა, განხილავს ვერ ახერხებენ, ასტეხენ ავალ-მაყალს,—

აი, ამ უბანს სჭირია, ტარტაროზ, შენი მადლია,— და მე ვიწუნებო აქ შენი ძღვენის მომტანი ნათლია.

ნახუტურელი.

აჲ აღარ არის ჩვენი ცაცხვი, ცაცხვი მშენებანს... ვინც, იგი მოსჭრას,—წყველა, კრულვა და შეჩვენება.

ცაცხვის არ დარჩა არც სურათი, ასლი, დედანი... დაქერივ დაობდა ოზურგეთი და მიოდანი.

ო, ჯალათებო. ეს რა ჰქენით თუ იცით თქვენა?! ვის მოვაყენა თქვენ ამ ცაცხვის ზიანი, წყენა?

რად დავიწყებთ, უმადურხო, როცა მის ძირად შეფარებულთა პაემანი თქვენ გკონდათ ხშირად!

მისი მოჭრა ხომ თვით თვევთვისაც იყო ზიანი? — მაგრამ, რეგვენო, თქვენ არა ხართ აღმამანი.

დღეს მას დავსტორით ოზურგეთში დიდი, პატარა, ქალვათა წყვილი, რომ ცაცხვის ქვეშ აღრო გაატარა“.

არავინ უწყის: თვითონ განდი თუ სხვამ დაგროვო ეს უფირობა გვაპატიე, შენ ჩვენი კარგო...

აჲ კი მოვიწყვეთ ფილოლოგიის და პროცესორ-ბს, მათ შორის ერთი ამ ნაკლს მაინც გამოაწეროებს.

გვე ოდინება შენი სამეფო და ისტორიაც; (წიგნი გამოვა ალბათ შენზე ტომი ორია).

მუხანათურათ მოგისაჯის მოჭრა-დაპობა, აო გაეპარათეთ საბუკოშიც კი კამათი, ბუკობა!

უკალდევიით ალბად ერთმა ასე ინება... (აჲ კი ჩვენ ვიცით მისი მტრობა, მისი გინება)

ყოველთვის იყავ ქველმომქმედი, საწყალთ შემბარალე... ცოი თეატრი შენ გაათბე, შენ გინაცვალე...

აჲ კი მშვიდობით სამუღბადიოდ სულის სიმშვიდე... ჩემი მტრია,—აჲ შენ ისევ არ ამოხვიდე.

ტოქიანი.

1905 წელი კარისუბრუნების

ჩ ე მ თ ა ნ!

რუსეთის თავისუფლება დაიბადა ზღვაზე

მართი დღის თავგადასავალი

(სახალწლო პოემა პრეზაჟი).

პირველად თინას შეგხვდი. დამინახა თუ არა, გერ კიდევ შორიდან უნდოდა ჩემთვის მზიარულად გაეღიმიებია, მაგრამ ვერ მოახერხა, რადგან ჩაწვევებულ კბილების გამოჩენა არ სურდა. ორი კურდღლის კი ერთად დაჰყვრა არც ისე ადვილია... ეს შეგიძლიათ იკითხოთ მონადირეთა კავშირში...

მე უბრალო ადამიანი ვარ. კარგი მოქცევის კანონები ძალიან სუსტიღი ვიცი, განსაკუთრებით კი ის ნაწილი რომელიც შილოცკებს ეხება, და ამიტომ ასე უბრალოდ მივმართე თინას, — ძირფასო თინა, მომლოცინა თქვენთვის ეს ახალი წელი და გისურვებთ, რომ კიდევ ბევრს ასეთს დასწრებოდეთ...

რა ვერა, მე უბრალო კაცი ვარ, მეტი ვერ ითვებინებ...

თინას შენი ხედევა კი გამანადგურებელი იყო, როგორც შეიდფუთიანი ბოზა ცეკვილიდან გადმოსროლილი. — რა უზრდელი ხართ... რა საბაგეოა. — რათა, ძვირფასო თინა... რათა... ნუ, ნუ ღიღობარ... ამისხენით... — მე თქვენი აწი არ გიცნობთ... თქვენ საძაგელი ხართ! საძაგელი... საძაგელი... საიავილი... და წაივითა... ...და როცა მე გხვალ, დათს სამ საათზე საპილიკით უნბის სამმართველოს

ლოს აქტუშკაა—მი ვზივარ, და ვიგონებ ყველაფერს ამას, ჩემი გული საშინელ მუშუბარებით ივსება, და მწარე სინანულით ვამბობ:—ძვირფასო თინა, განა ჩემი ბრაღია, რომ შენ დღეს იღადაუბუბუტი წლის გახვდი, და კიდევ გაუთხოვარი ხარ? ჩემი ბრაღია, რომ შენ ასეთი გულკეთილი იყავი, და როცა დრო იყო, არავის წაავლე კისერში ხელი, და არ წაათრიე იქით, საიდან მხოლოდ ისეე ზაგისსა საშველებით ბრუნდებოდა... ო, მე რომ კარგათ მკოდნებოდა კარგ მოუცევის კანონები განა ასე მინდებოდა? ფუცავარ, რომ არა... არა!... და ცხარე კურცხალი ცევა ჩემს თვალებიდან...

შემდეგ ამისა ნაცნობებისკენ გავეშურე სავიზიტოთა. ყველამ კარგათ მიმიღო. ერთი ტკბილ მუსიკით და ტკბილ გონიავით გამიმასპინძლა, მეორე საკითხ და იაგარ ლუჩით, მესამე კი მაგარ... პანდურით, მე ძველი სტილით ველესასწებლობო...

ჩემო ტკბილა ნაცნობო, იდეესასწავლე თუნდ ტუტუტკამონის სტილით, მაგრამ მე რას მერჩოდ... რისთვის დამაპარგინე დრო ტუტულ-უბრალოდ... რისთვის...

...და როცა მე გხლა საპილიკით

უბანში ვზივარ და ვიგონებ ყველაფერს ამას, ჩემი სული შეგ ზღვი ავით ლელავს და გული განუთხმელ ბოლით ივსება...

— იგივედი... მივიხვდი, ჩემო მეგობარო... შენ გსურს 13 დღით გვიან დაბერდ, მაგრამ ცდებ... ცდები... შენ უკვე დაბერდი 13 დღით, და ფეხებიც რომ გაქიმო ბრაზისაგან, ზაგისა მაინც თა ისებურად აღნიშნავს ამას...

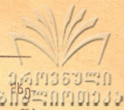
ამის შე დევ მაშიდაწეხს მე საშინლად ვუყვარავ განსაკუთრებით მას შემდეგ, რაც ერთხელ მისი საყვარელი ხატუბი ლუქილი შევეხე.

როგორც მოგახსენეთ, მე უბნში და გაუთლელი კაცი ვარ. და რაქნა, თუ ამასში უნიკობა დაბადებინდებ დამეფე?

— ამიდაწეხო, მოპილიცინა შენთვის ეს ახალი წელი, და გისურვებ რომ მალე ქორწილი გავგაწილებოს და მე შენს ქორწილში მაყრათ ვყოფილიყვე...

ლმურით ჩემო, რა გულავიცი კაცი ვარ... ეს, ხომ მე თინასთვის უნდა მეუქვა!

თქმა არ უნდა, რომ მე ცოტა მეორადი ვარ... მაგრამ არა უშას... მაშიდაწეხს ისეთაც საშინლად ვუყვარავარ. და ალბად ამ ნთესობრივ სიყვარულს უტყდა მყოფინდელ ტლ...

კ ა ტ უ რ ე ზ ე ზ ი

ძ ი რ ს

დს ბრალი იყო, რომ მიმიდა ჩემმა ხელი საკეცესავე წაიღო და...

...და როცა მე ეხლა სამილიციო უბანში ვხვდები, და ვიგონებ ყველგან ამას, რაღაც გაუგებარი სევდა მიპრობს და სინანულით ვაბობ:

— მამ დაწეო, რად დამიარგე შე ჩემება ნათესავებისადმი...რა საპირობო, ჩვენს ურთიერთ დედა-ვეიღერ უბნოში სიყვარულში შეაბავლათ რკინის საკეცე ჩაუარდნილიყო... და ამ შევინები ახალ წელს ერთი ლუკმა გოხინაყვიც კი არ რგებოდეს შენგან? რად... რად?!

განა მე მახსოვდა, რომ შენ 70 წლისა ხარ, და თინასთვის მისალოცი შენ მოცილოცურ თუქცა, ვაპოქციდი მამიდაწემო, შენ იართლა გემწყინა რამე თუ განადლოდი უფერხული მდგომარეობა ჩემს ვევერდებზე აინახლათურ?! აპირებ რასმეს?... გამოტყდი და შემიბოძებუქცე სედალ...
* *

შემდეგ ერთ ძველ მეგობარსკენ გავუქუტე... მე განკუბე აუფიდი მისკენ ყველგან ბოლოს. ის შინ არ დასმედა, საპაგეიროდ მისი ახალგაზრდა ცოლი შინ იყო.

ჩვენ ბევრი ვიმოჟაფეთე... ძალიან ბევრ... ბოლოს კრიტიკულ მომენტში ქმარი წამოგვადგა თავზე...

თუქცა მე უბრალო, გულუბრკვილო ადაინანი ვარ, და ცოტა ვადაარყოლიც ვყოფი, ნათლად შევინახე რომ იმით

ეწმაცურათ თვლი უყვეს ერთმანეთს და მაგდისავენ მი იწვიეს...

საყვარელო, ახალგაზრდა მტრედებო... რა გულწრფელია თქვენი ჩემდამი დახვედრა... პატივით... ე ილბე ამ თქვენს მიერ ღვინით ასე-ბუღს ქუქის და ხმა მალდა ვამბობ:

— თქვენ იცინით!... თქვენ მზარულბობთ!... თქვენ ბედნიერი ხართ ვითარცა აბრამი და სარა... და ამ სასყე ქებით მე გისურვებთ თქვენ, რომ კეთილ დიდხანს... დადხანს... ყოფილიყვით ასეთ ბედნიერი, და თქვენც ის საყვარელო შევლები საცკვილამდის არ მისწრებოდენ თქვენს გაყარს... ამინ...!

და მე ერთ ყულწწყით ვუშვებ ყელში შუშუქუნა ღვინით სასყე ქუქისს... და როცა თე ეხლა ფიქრებძიორული სა მილიციო უბანში ვხვდები, და ვიგონებ ყველგან ამას, მე ვაშტრებუელი გავუქცერი სივრცეს დირაღაც სიმეფიქრ მადგამა გულზე... და არც ვასაკვირობა... ჩიხს ქუქა ძმარს მეტრც შეუფილია...

რაღაც სიცივე მივლეს ტანში, და ამ ახალწლის ღამეს, ფიქრების ძივი გრძალბთ იხლართება მესსიერებაში, მაგონდება ჩვენებური საციკვა, რომელიც უშტრათ არას გზით არ გამოდგება...
* *

ქვეყნის უსამართლობით გაბრუებულ სახლოსკენ წამოყვდი ელმეტრო-

ნით განათებული ქალაქი უტყობი ცივით ჩამტკეროდა თვალეაში. და ჩემს წინ გამართული ქუჩები ტალღებით იადიოდენ და ჩადიოდენ...

მე აყვევი ამ ტალღებს... წინ კი აქა ვხეული მეორე ტალღა მითარედა ვიღაც ლაპაზ ასულს, და მე ვხე-ლავდი, როგორ ითხოვდა იგი ჩემგან შევლას... და უტყბად გიგურ სიმამამა კრმ ვაიღეობა ჩემში.

— ლა ახო... რა გინდოდა შენ აე... შენ დიდიუბები უთაქწქით ამ იმბოქრებულ ხლავაში... მაგრამ არა... მე ვიქნები შენი რინდი... მე გიშვივი შენ... მე წავ რთვეც ეს თასს ამ ულ რიველ სტუქიონსს... მე... მე!

... მე თაიდავიწვიებით გავუქუე მისკენ... როგორც იქნა, ერთ შენობა თან დაიწვიე, მაგამ ეს ტალღამ გაუთეში შეიტცა, — შემიღოთ... შემიღოთ... მთასწრო მახ ჩემთვის ვადნობახება. ჩემი ბინა იქ არის...

მე სილოამზე მიყვარს. მაგრამ ერთ უბედურება მჭირს, ბეცი ვარ, და თუ სილოამზე ახლას არ დავიბხე, ისე იგი ჩემთვის ყოველგვარ სიმშვენიერებას კარავს, და მე ვშევიდ... შევიედი და... მას შემდეგ უკან აღარ მოვსულავი... ნუთუ ასე დასაძლია ჩემში გრძნობა შენთვის?... თუ არა... არა... ჩემი გრძნობა აქ რა შუაშია, თუ სირინოხის ბინა სამილიციო უბნის სამმართველო გამოვდა.

... და იე, ეხლა ვხვდები მე ამ სამილიციო უბნის ჟუტუქუქა... ში ჩემს ახალ მეგობრებთან ერთად, და სხვადასხვა შემხარავი ახრები ტრიოდებზე ჩემს თავზე:

— რად ვასტელეს ასე უხეზად ჩემი კეთილზობითი ახრები... რად ამოსვარეს იგი წყმატენი... რად... რად... სად არის... სად, სამართალი?... რად ვეფიო მე იგი ...

მე მიინდა ყვირილი... მე მიინდა და შემხარავ ყვირილით გავაყრუო მიიღო ქვემინა... მაგრამ ვუღუ-ზე რაღაც მაჯალაგუნასავით მახვებ და არ მეშეება... ჩემი ყელიდან კრინტიც კი არ იძვრის.

სინემატო.

ს ა კ უ რ თ ხ ე ვ ე ლ უ ი

ეროვნული
გაზეთი

ო შლინგი.

ღიპომნი (ახხამს ღვინოს)

ღვდელთა გეყოფა თორემ დათვრები—
და აგერევა თავში დავთრები.

ღვდელი

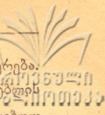
დაახში ნუ გეზარება
ეს არის ხომ ზიარება?

ღიპომნი

წირვას ვერ შეხძლებს ბუცესო,
თავს დაგესხმება რეცია.

ღვდელი

ნუ გეშინია,—ბაკალში
არ ჩაღის კვარტზე მეტია.!

ქუთათურ მორწმუნეთა კრება

„ამას წინათ ქუთაისის აგტრე-პაეტეს ეკლესიაში გაიმართა ამ რაიონის მორწმუნე საზოგადოებას კრება, საეკლესიო საქმეების შესახებ. ამ კრებას თავმჯდომარეობდა ქუთაისის სამხარეო აღმაშენებლის მის წიგნი მაგისტრის განგე ნიკო ავთელიანი. საინტერესოა ვიცოდეთ თუ, რა აქვს საერთო აღმასკომის გამომცემლობას მღვდელთა კრებასთან.“

მუშაობი კი ენა.

ნიკო: — შიშითა ღვთისათა და სარწმუნოებით მივდივით!
 მორწმუნეთა ხორც: — ააამინი!

ნიკო: — მოვიხებნეთ უკეთილმზახურები მალაზია ჩენი, უსაკიბისეხი ქათალიოხისი მზროხი, უწმინდები დეკანოზი დოლაბერიძე! უსოველნი მღვდელნი, მღვდელთა მიერ დიაკონნი და ანათელეზის გნუოდით იხ ქრისტეანები ქრისტესა, ღმერთსა ჩვენსა შევუდროთ!

ხორც: — და ხულისხა შენისათაან!

ნიკო: — წმინდა არს ხახელი უფლისა, ხოლო შემოხავლიან წიგნის მალაზია აწ და მარადის და უკუნეთი უკუნისამდე!

ხორც: — ააამინი!

პოლიკარპუს ტორგაზები

მთელ ლაშქა პოლიკარპუს ძალიან ცუდით იძინა. ხან ამულტორიის მიწის ექიმის დიპლომატიკა უსწავლელ მარჯობით ხელში და ხან კიდევ წმინდათა და მოკლე, მაგრამ მრისხანე რეზიმიუთა, რომელსაც პოლიკარპუს საკმაოდ ვარკვევით არჩედა სიზმარში: „საქმეებში ქალაქდგის მიმკერებელი პოლიკარპუს პოლიკარპაძე შეეცოცხლეთ იქნას როგორც უსტეო ან საქმეში...“

იოხულობდა პოლიკარპუს (სიზმარში) ამ რეზოლუციას, და ნანობდა,

რატომ მშობლებმა ის თერძით არ გამოხარდეს,

ასე თუ ისე, ბოლოს და ბოლოს: ყველა იერი ეს სიზმარი აღმოჩნდა, და დანიშნულ დროზე პოლიკარპუს სამხატურში იყო. კარგა ხანს უქმად იჯდა და არც ენებებოდა ეს, რადგანც ამაში საკმაო გამოცდილება ექონა მიღებული, მაგრამ ბოლოს შეატყობდა, რომ ამ საქმეში კიდევ უფრო ცუდი სტაეის მიღება ახალს არაფერს შემბტებდა, დაივლო მეზობლის გა-

ზეთს ხელი და დაუწყო თვალღებობა. მისი თვალები ვიღაც გამოგონებულ სურათში მიიპყრო. იქვე მოთავსებულ წერილში მან ამოიკითხა, რომ ამ კაცს ისეთი რამ გამოუგონია, რომელიც ყირაზე დააყენებს თურმე მთელ ტბნიკას.

წაიკითხა ეს პოლიკარპუს და საშინელი შური შეებარა გულში.

— ნუთუ, სიტყვა მინ მწუხარებით, მთელი ეს ჩემი მრავალფეროვანი სიცოცხლე ისე გაიღოს, რომ ერთ მცოროვანსაც კი ვერ გამოვიგონებ?...
 თურმე მთელი კორიანტელი დააყენე მის გულში. დააჯლო გახეთი ისევ თაისი აღიღოს და ღოჭყინილი მადიდა მოუჯდა. მის უკვე აღარ იტერსებდა დაგროვილი შისხატებელი ქალაქები. მისი ფიქრები შორს იყო

— შეტავ, დარბა კიდევ გამოხავო-ნი რამე ამ გვეყნაზე? ფიქრობდი იგი. ყველაფერი გამოგონილია...
 შავროზლანი... გამოგონილია...
 გრამოფონი... გამოგონილია...
 საატელეო მანქანა... გამოგონილია...

ტამბაკი... გამოგონილია...
 სამახაზური მოხვლის სარგვისტრაციო უფრანდი — გამოგონილია...
 მაშ, რაღა დარბა კიდევ... რა... რა...
 ასე იტყობდა თავს პოლიკარპუს და ის კი არ იოდა, რომ რამოდენიმე წუთის შემდეგ მის თავში დაიბადებოდა გენიალური აზრი

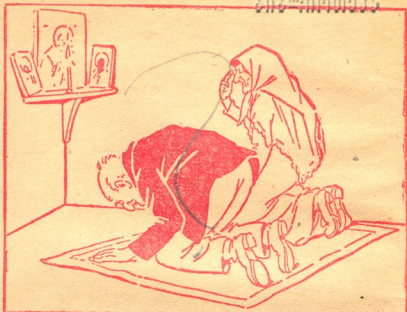
თუ როგორ დაიბადა ეს გენიალური აზრი, ეს გენიოსს გამოგონებულთა ტიპის საიდუმლოებაა, მხოლოდ, თუ რაში მდგომარეობდა იგი, ის აღნიშნული იყო ერთ-ერთ გახეთში:

ჩვენს გამოგონებულთა რატუნს შეებარა კიდე ერთი უაღრესი სასვე ახალაზრდა გამოგონებულ პოლიკარპუს ახალაზრდებში მისი უაღრესი გამოგონება ვაგონებინებს, რომ უდიდესი ტენიანად გვაძლავს. ის მოთავალი ექსპონა, და დარწმუნებული ვართ გახაზოვლებს ამ ჩვენს ინიდეებს. ჩვენ არ გვცით დარწმუნებით, თუ რაში მდგომარეობს ეს მისი პირველი გამოგონება, რადგან ეს ვერჯერობით გამოგონის საიდუმლოებაა, მაგრამ მსერე

სოციალისტური მუშაკები

მამის კუთხე

ბავშუს და ბებიას კუთხე

ცნობები, რაც თვით ამა პოლიკარბმ მოგვარდა, საკმაო უნეს ფუნს და გამოვლენას, ეს გამოვლენები, კვანძობადაც, ნაშრომი კანსტრუქციის ტორაზებია, გაფუძვლანგელოზის ჩქარ მსვლდობაში.

მეტიმარების იგი შემდგომი დაავაქენ გამოსავდელ პიროვნება მავლიდასან. ერთ მხარეზე დაუღებენ რამოდენიმე ათას მანეთს. (რამდენათაც მეტი იქნება თანხა, მით უფროსა), იფორე მხარეზე ოფიციალურ ქალაქადს, რაც ვინდა ჰქონიო.

გამოსავდელ პიროვნების სულფორი მდგომარეობა მეტაბოლურად აღნიშნება განაკეთებულ მანქანაზე შესწავილებული ერთი წლის განმავლობაში, და თუ ამ მცირე დროში აღნიშნული რამოდენიმე ათასი მანეთი მწვილობიანად შეტანხლა, მაშინ აპარატი დარწმუნებოთ უჩვენებს, რომ ეს პიროვნება გაფუძვლანგელოდა, და შეიძლება მისი სამართალში მიეცნა...

თუ ასეთია ეს გენიალური გამოვლენა, და ჩვენ დარწმუნებული ვართ, რომ სამეურნეო ორგანიზები ფართო მასშტაბით გამოიყენებენ ამა...

ამნიარად პოლიკარბე გამოვლენებელ ვახდა, და იმ დღიდან მისი მდგომარეობა ერთიანად შეიცვალა.

იყო იმ დაწესებულებაში გამგე-სრულიად ჩვეულებრივი გამგე. კაბინეტში ჰქონდა და პორტფელიც. რი გორც მოგვსინებოდა, გამავსითვის დაღეს ეს ორი საგანი პირველ-მოთხოვნილების საფრებია, და არც უარყოფითი ამას. გაუგეს. როგორც პორტფელი და კაბინეტი არ აქვს, უკაცრავად პასუხია, უკანასკნელი 60 წლის მუშაქანზე ჰსული კი არ მოაქცეეს ყუარადლებას, და ახიც იქნება მასზე.

პო—და, იცდა ეს გამგე ერთხელ თავის კაბინეტში და გახტის კითხულობდა, და როცა ზეით მოეკანინი წერილი წაიკითხა თმები ყალბე და უღდა.

ამ მოვლენას, თუ როდისმე საქმე გამოსამიებლად პრიკურორადღე მიეცა (ცხადია საქმე თვითონ ვერ მივა, საჭიროა მისი მიევაწა, უფრო სწორი იქნება, თუ ვიტყვიო მიგანა) დაამტკიცებს რეგისტრატორი ქალი, რომელიც შემთხვევით, სრულიად ჩემთვისვე, იმ დროს კაბინეტში იყო და გამგის პორტსიკარიდა. აპირბოს იღებდა. მხოლოდ ამ უკანასკნელ მოვლენას კი დამტკიცება არ სჭირდება, რადგანაც ეს აქსომადა, რომელიც უკანასკნელ პიონერმაც კი იცის.

— როგორ, — სთქვა გამგემ მრისხანით, — ჩემს ხელშეგებით დაწესებულებაში, ჩემს ხელშეგებით ყოფი ვიღაც ქალადების მიმკერბელი ჩემზე უფრო მეტ ჰქუას ჩემობს, და ასეთ საძაგელ რამებს იგონებს?! არ მოეთმენ! — დაბაქუნა მან ფეხები...

საერთო კანცელიარიაში კი ამ დროს სახელობევილი პოლიკარბე ჰყვიბოდა თავის გამოვლენის (სტორიას).

სამი წელიწადია მე ამაზე ვმუშაობ. დამე ძილი არ მოკარებია ჩემს თვალებს. ცდებობათვის მთელი ერთი წელიწადი შემეწიარეს, ჩემი აპარატი დაღმუღი მქონდა წარმოკვეთილში, და შედგემა მოლოდინს

გადააქარბა. თუმცა ამ ცდების მოსახლენად გაფუძვლანა რამოდენიმე ათასი მანეთი, მაგრამ საზაგიეროდ ზუთოთად კაცი ეხლა ჩვენს ხელშია...

უსმენდენ ახალგაზრდა გამოვლენის, და წყველიდენ ბედს, რომ წარმოკვეთიოთ ახლი კავშირში არ იყვნენ...

რამოდენიმე დღის შემდგე დაწესებულებაში ასეთი ბრძანება გაფუძვლიდა:

საქმეების მიმკერბელი პოლიკარბე პოლიკარბე შეეცვებო იქმანას, როგორც უხატყო ამ საქმეში, და მის მაგივრად მოწვეულ იქნას უფრო გამოვლენილი მუშაკი...

როდესაც ოწყენილი პოლიკარბე თანამშრომლებს ემშვიდობებოდა, აკულის გასამკერბელად ასე სთქიო:

— ჩემი ვარსკვლავი არ ჩამქრალა. იგი ისევე იცე ძღვერიად კამეგმებს, როგორც ვარსკვლავი სობორის თავზე, და ჩემს სახელს კდემ მძღე გაიფინებოთ!...

ასე დაღუბეს პოლიკარბე მისმა ტორაზებმა, და თანახად ბრძანებისა, როგორც გამოცილილი მუშაკი, მის ადგომას მოწვეულ იქნა პოლიკარბე მისი მცირეხელის ნიადაგზე დასაყენებლად საყუთარი ზანგრის მანქანა მოიტანა დაწესებულებაში და იმით აკეთებს ესლა საქმეებს...

სინტო.

„კ უ თ ხ ე ე ბ ი“

ვაჟის კუთხე

ღიანსაკლისის კუთხე

რ ა ზ ი ლ ა ნ

მოგესალმები, ტარტაროზ, დიდო, მაღალო, ქეი-ნო; ვახოვ ჩვენს პატარა რაჰეაში მოსვლა არ დიდგვიანო.

ზინდა რომ შენი სტუპრობით ზნერული ვაამბიანო, და მოწყენილი სოფლები სიმღერით ვაზმინანო.

აქ კიდევ ფახ ფუხაობენ მღვიდელი და აზნაური; სოფელს აწუხებს მსუნაგი ელოზიაა ურია

მეფერება გლეხება, როგორც მზიერი მური; (ასე ჰგონია; სუყელა იმისი შინაური).

უპირველად ყოვლისა ზინდა გაგა-ნო ონია; (აზბად ასეთი ღალაკი შენც კარგად გაგაგონია).

არის თეატრი და კლუბი; ნიკალა რევისორია მსახიობები ჯიუტი როგორც ჟიანეს ჯორია“.

ნიკალა დ.ჰქრის ქალებში როგორც ჩიუბში ქორია, და მუდამ ახალ-ახალი ცხიბა რადიო-ქორია.

მღლტელ მიკიტანი რაზმები აეთი არვის ჰყოლია; შუაბა-ია ამათი ღიკაბერილი კოლია.

ხობწიან ხმებით ქუჩაში იმის მთვარალების ღრილი: „დაღიე, დაჰაღიე ვინე ჟეს ღე-ნო ოხერ-ტიალი“.

ჩემო ტარტაროზ! გავიგე შენ ხარ ამათი მტერია— და შენი მძლავრი ტორებით აღინე ზურგზე მტვერია. ტუხუნია რაჰეკელი.

„ჯოჯოხეთი“ ჩვენი, აზიერს დღეს ცახაც. ფრთხილად გაძლიერე ნიშანს ნო-თმინდე ცოტა! ვაბობ: არ ვწუო დეკრეტს, არ ბრძანება—ხოტას „ჯოჯოხეთის კუთხე“ ლამპაოია დილის! წირ და გარეთ—ველგან, ჩირაღდანით ივოს. მისი გული მძლვა, ვით ფოლადი, რინა! (გვძნობ: ამ სიტყვათ რაღაც, ცოხე შეგაშინა). მწერლობაში იგი ს ქორია უფრო, — რომ სიწუნარე, რიგი, ყველგან დავუფქოთ. ჩიხ გვექნება მკაცრი: კაღამი და ზომა! (ვიკით წინ წაყვეა— (არა უკან დგომა). და დღიდან გავლთო, მაგრად ფრთას და კუნთებს— და შეგდგევი ნიხათ: „ჯოჯოხეთის კუთხე“-ს!—

ქბილდაკრეკილი.

„ჯოჯოხეთის კუთხე“

წინათმძამ

— შენ გაგისმეს თავი— ბეგრი იტყვის ამას! (და აქ დაიწყება: ტრალედია—ღრამა). — შენ მოუკვდი დედას, ხაღან რახ ჩხრეკავ— (იხეც გულო ღე ლავს; იხეც გულო რეკავს).

— ეს ვინ ოხერია, რომ თავზე ვცემს მენებს— (ერთი მომცა ხელში, დააშოკებდ ფეხებს). — ხაძაგელი! როგორ დაგვიკარგა მადა— (ცეცხლი-იმ კუთხება, ხაღაც დაიხადა)— ვინ ჩართოვლის იმის, იტყვიან თუ რასაც—

დროზე მიხედით!

ნამეტანი ზანტი ქალაქი ზეხტაფაზი. ჰამის რომ სხვაგან თვეებსაც არ ანდომებენ, ზეხტაფაზში წლები სჭირდება. მოუსმინეთ მუშეორს „ღამურას“:

„ერთი წელია რადიკალიზაციის სიღრმისადაა, თან გახსნა ბუდაკაო, შიგ დააყენა მიწა და, ჯამში ჩაუდგო ლღმით, აღარ დასცაღდა სულ შეგა, კანტროლი ჩამოუვიდა, ათას-სუთას მანეთამდე შეჭეული გაშლივდა.“

მართალია 1500 მანეთი კარგი მოზრდილი ლუკმაა, მაგრამ მანეთი ერთი წელი რაღა მოანდობა მინაგომ მის შეგებს?

სწორედ ამიტომ სასჯელიც ღირსეული მიუღია:

„ნუტიდან გამოაბრანეს, არ ნეტავ რა მიუვიდა?“

საკვირვლი საყმა:—მუტიკიდან თუ გამოაბრანეს, მართალია რა მიუვიდა? სხვაგან ხომ არსად მიუბრძანებოდა? „ნუტიკოს“ გამეგობავ, დროზე მიხედეთ უბედურ მინაგომს—გზა არ შეეშალოს და გირის ბანას გვერდი არ აუაროს!

მინც არ გათენდება

ვის რა აწუხებს?

— გერმანელ იფენს ტახტიდან გადადება, ხოლო ნატანბელ „ღმერთის ბოიკს“ ის, რომ:

„თუ ი ახლებს ნატანბის მიკიტებს, აქ ნახავთ მამა დ მიტრას—მალუსის მადვირად დტქმში გალაპს, უყვლებს!“

რის სწუხარ ამზანავო „ღმერთის ბოიკს“, ვარწმუნებთ—„მამა დ მიტრას“ სადაც არ უნდა იყვილოს, ეკლესიისათვის და მღვდელ-ღიაკენებისათვის მანაც აღარ გათენდება!

კვანტის ხალხი

— იყო გურჯაანს კლემენტი—კვანტის მუხტაქ სვიანი, მეთაურობდა იდეოლოგის პასუხისმგებელი მდივი ია ასე იუტა პოემა კლემენტიზე და ასე ათავებს მას „ტარტაროსის კულის წვერი“:

„მწიფი არ გო კლემენტის სატრფოსთან სასუსნადაა, და ხელი გაჭრა „ზონალოგს“—გურჯაანში მიგებენ ავად, რომ სამეფინანი დაატყდა—ფული მიიტა ჩქარადა! „მგობას მუხტაქით იდეოლოგის მიმეგლვი რამე გვარადა!“

გამოირკვა: გურჯაანში მუხტაქე იუტა ყოფილა და არ მიშეუღებია

საუშლო კლემენტის, მაგრამ იქეთილი ხალხი“ ქვეყნით რამ დალია—ვიღაც გულმოწყალე მიშეუღებია ჩაგრულ კლემენტის და იგი... ხილნაღის ხაზინის ბუბალტრით გადაუყვანია!

ამ აბაქს ასე სწერს „ტარტაროსის კულის წვერი“:

„კლემენტი სიღრმის გადასაქეთ, სიღრმისადა გახსნა—თან წარიტანა „მუტკობი“, მიი ფუღვიც გაყვანა!“

იმერული კვანტი გე შენია, გო ირისი კვანტი გავიგონია, მაგრამ სიღრმის კლემენტის კვანტს დღეს ვიგებთ!

იქნებ სიღრმის სხვაგაა, რომ კვანტი იყოღეს?

თუ ასეთი აღმოჩნდეს—კლემენტი ცოტა „გავკანტოს“, მაგრამ მიჯახენუ წააქცევს, „თბილისი დღის“ დაავიწოთ!

ტაშილან არ თმპულა

— ემ ცხოვრება, რამიგან ხარ, რას მაპარუნებ რა ხნე გეირსა!—

ასე დაუბრუნებია ცხოვრებას კომკავშირული ხარკის ბეჯანოვი... მეხილ ვეპართან.

„მეგვრელის მუხტაქი“ გეტრის:—

„მეგვრელის მუხტაქი კომკავშირის ხარკის ბეჯანოვი, თაუკავშირში 1923 წლიდან მომუშადა, თაკავშირში დაწინაურდა თაკავშირის და ამანაგათ გურჯაანში 80 წლის მუხტაქე ვეპარს სტეპას.“

უწინ და ახლა

გლეხი ღვდელს:

— მომხელე შამო, ღარიბსა

და შშიერს!

ღვდელთა:

— იმინე და ღმერთი მოც-
ტემს, შეილო!

ღვდელი: გლეხს

— მომხელე შეილო ღარიბ-
სა შშიერს!

გლეხი ღვდელს:

— მოთმინებითა შენითა
მოიპოვე პური შენი, მიათ!

მეხილემო! შესდერი და მოსაგე-
ბი საქვე აღუჩევიო სარქის ბეგინოეს!
დაჰადფილუბით ამბოზენ—ზოგიერ-
თა ხილო, ზოგიერთ კომკავ რეულზე
გვიან ღლებო! თუ დაჰალ ბეგინოეს
ხაოი დაჰაი არ შეხვდა, რა უკირს,
თვითონაც მოიკებს და „კამბასიო“
საქლასაც მოაგებინებს!

ტყუილა არ უთქვამთ ველისციხე-
ლას!

— ის ურჩენია მა ვულსა,
როჲ სარქს ჯობდეს საქულსა!

ხელშეკრება მანაშაველიანთა განაღობისათვის

ამერიკაში აო გეგონათ, ქუთაის-
ის საზოგადოებას დაუგონათ, რომ
წელსაც უყვან თვისა თეგონასკომის
თა მუღობარე, ხამონ გენეტაჲე. რო-
გოა მოღვეულებს სიანთა მისი მოღ-
ვეურობის ერთ ამბავს გეგონის მუშ-
კორი უკლადარია:

„ჰირა ღამეს ცანტ რიტეში მოხდა
ჩრუბი საშინელი,
გადიდა გლეხებს სისხლი ცოთა მილი
წყალსადენი.
გვერტბატ ჰენი სიანთ, თავმჯდომარე
გოდანგელი,

გაგაუროთ განმოვიდა, ნახდა ჩრუბის
ხელ ძღვანელი.
აღასკომის თავმჯდომარე ასე ღვინით
გაღვნიდა—
ჩრუბებს ხშირად მეთარაობს, დანაც-
აქვს გაღვნილი“

ეს ამბავი მოხდარა ღადიმერას უბა-
ტნეტო სამიკიტნ—ში! ამას ქაიო:

— უბატნეტო ვაჭრობა და უბა-
ტნეტო ვაჭ!

„განათლებული“ ხალხი!

რა კიაი სწავლა ეა დასალუგაი!
განათლებულ, ნასწავლ ადამიანთ
ლაპარაკს არიდერი უკობო:

მეშკორ თ—ძეს სიტყვიო:

„13 დეკემბერს სამტრედიიდან ფოთამ-
დელ მატ. № 9 მგზავრობდა მე აქანზე
ფოტკარადის ქლა. მას ჭინდა
ერთდროული ბილეთი, რომელიც ყალ-
ბი აღმოჩნდა. ჩვეთორმა მოინდომა
ბილეთის ჩამორთმევა, ამ ქალმა კუდი
ყვარზე გადა და მექარას მიზართა:
— Я вам покажу, вы не знаете
своего собственного“.

მართალია მემანქანე ფუტკარადის
ქალი კუდაბხეკილი ყოლია, ნებრამ

მიან; რათ ღირს ასეთ განათლებულ
მანდილოსანთან ბაასი: — საბუთებს
ქართულითა ვააკალბებს, ხოლო მე-
ქართი რუსულით დაგემუქრება! ყო-
ველ იუმთხევაში შორაპნის ადგილ-
კომპა უნდა გამოაკვიოს თუ
რა გემოს თაფლია ფუტკარადის ყალ-
ბი საბუთი!

წარმოკვეთის შემოკვეთ- ება შემოკვეთი

შემოკვეთის თემში შემოკვეთების
ვერ დაუწუნებთ წარმოკვეთის და-
გელობრივ განყოფილებას! როგორც
„გლეხი“ ვაგონვეცეს:

„სუნებელი განყოფილება ყველას ეტა-
ნება, რაც მისი საქმე არ არის, ხოლო
ამავე დროს მის პირდაპირ დანიშნუ-
ლებას არ ასრულებს; არ მოუწვია
არც ერთი საცდელი მინდორი. არ
მოუწუნებია ჯიშინი საქონელი და სხ.“
გულუბრევილია იმანები „გლეხი“
თუ ფიქრობს, რომ ასეთ უკვირო ორ-
ფხებს ჯიშინი საქონლის მოწენება
შეელოს!

O. მელინი

რანი ვიუავით, დღეს კი რანი ვართ!
 ო, შედარება ვის ძალუძს ამის?
 იყო ღრთ რთცა არა ვეახსოვდა
 სხვა არაუფერი, გარდა ხმა-უამის.

თუმცადა ეხლაც ჩვენ არა ვეახსოვს
 სხვა არაუფერი გარდა ხმა-უამის,
 მაგრამ საუმელი არავის მოაქვს
 — და პატრონი ვართ ცარიელ ჯამის